

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ nhật, ngày 10/09/2023

PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 3

NÓI VỀ CÁCH GIỮ TÂM

(BÀI MƯỜI BA)

Nhiều năm qua Hòa Thượng dạy chúng ta phải giúp đỡ người một cách chân thành, chúng ta dùng tâm chân thành thì chúng ta có thể cảm hoá người. Người xưa nói: **“Nhất niệm bất sanh nhất niệm thành”**. Một niệm không sanh mới gọi là thành. Chúng ta phải có trí tuệ để chúng ta nhận biết rõ việc cần làm, việc không cần làm. Hòa Thượng nói, mọi vấn đề đều có thể giải quyết, chúng ta không thể giải quyết được vấn đề là do tâm chúng ta chưa chân thành.

Hòa Thượng nói: **“Tất cả chúng sanh hữu tình đều có lương tâm, trong nhà Phật có nhiều câu chuyện kể về việc Tổ Sư Đại Đức đã hàng phục hổ báo, mãnh thú do vậy không thể có việc con người mà không thể cảm hoá!”**. Hổ báo, mãnh thú có thể được cảm hoá vì chúng biết nghe lời, người không thể cảm hoá là người mà **“cái ta”** của họ quá lớn, tập khí của họ quá sâu dày. Chúng ta có thể phải tu hành 10 năm, 20 năm, 30 năm mới thay đổi được đôi chút tập khí, phiền não của mình. Nhà Phật nói: **“Phật thị môn trung bất xả nhất nhân”**. Nhà Phật không xả bỏ một ai, tất cả mọi người đều có thể được độ. Chúng sanh ngày nay càng càng nan quá, ngay chính bản thân chúng ta cũng không dễ được độ, chúng ta phải trải qua rất nhiều năm để thay đổi một tập khí nhỏ. Công cuộc độ sanh của Phật Bồ Tát không phải là việc dễ làm mà là một việc rất khó khăn.

Thầy Thái từng nói: **“Thích Ca Mâu Ni Phật đến thế gian 8000 lần mà chúng ta vẫn như thế này! Chúng ta mới dạy học trò vài ngày thì chúng ta không thể mong học trò thay đổi được!”**. Mỗi lần Phật xuất hiện ở thế gian, thời gian giáo hoá của Phật là 12000 năm, chúng ta đang ở trong thời gian 10.000 năm đầu kể từ khi Thích Ca Mâu Ni Phật xuất hiện. Rất nhiều người dù đã được nhắc nhở nhiều lần nhưng tập khí của họ vẫn y nguyên, đó là do họ vẫn giữ **“cái ta”** và **“cái của ta”**. Chúng ta phải **“y giáo phụng hành”** thì chúng ta mới có thể thay đổi được tập khí, phiền não. Thích Ca Mâu Ni Phật đã nói: **“Ta chỉ nói lời của bầy đời chư Phật đã nói”**. Không Lão Phu Tử cũng nói: **“Thuật nhi bất tác”**. Ta chỉ nói lại lời người xưa đã nói. Thánh Hiền thế gian và xuất thế gian đều làm ra biểu pháp **“y giáo phụng hành”** cho chúng ta. Các Ngài là Phật

Bồ Tát rồi mà các Ngài vẫn “y giáo phụng hành”, vậy thì chúng ta là ai mà chúng ta tự cho rằng mình là người biết?

Có người hỏi tôi, vì sao họ đã tu hành 10 năm nhưng họ vẫn không thay đổi được tập khí, phiền não của mình. Chúng ta đã sống trong tập khí, phiền não 60 năm vậy mà chúng ta muốn sau vài năm, chúng ta có thể thay đổi được tập khí, phiền não thì chúng ta đã quá tham lam! Chúng ta đã sống trong tập khí hơn 50 năm vậy thì chúng ta phải nỗ lực hơn 20 năm, chúng ta mới có thể chuyển đổi được tập khí. Chúng ta nghe lời làm theo thì chúng ta chắc chắn sẽ không sai. Thời kỳ Mạt pháp, Kinh sách được in ra rất nhiều nhưng không có người kiểm nghiệm vậy nên chúng sanh thời Mạt pháp rất cần những tấm gương từ những người chân thật học Phật, chân thật học đạo đức Thánh Hiền. Chúng sanh nhìn thấy tấm gương thì tự khắc họ sẽ quay đầu, học tập, làm theo.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta chưa thể cảm hóa chúng sanh vì chúng ta chưa đạt đến mức “tinh thành”, thành thật một cách tinh chuyên. Người xưa nói: “Tinh thành sở chí, kim thạch vi khai”, tinh thành đạt đến đỉnh điểm thì vàng đá cũng mềm”**. Ngày nay chúng sanh “cứng đầu” hơn đá vì tập khí của họ rất sâu dày. Chúng ta phải bỏ đi cách thấy, cách biết, cách làm của chính mình để làm theo cách thấy, cách biết, cách làm của Phật Bồ Tát, của Cổ Thánh Tiên Hiền.

Hàng ngày, tôi giống như một bãi rác để mọi người trút phiền não, nếu tôi không biết xả bỏ thì tôi sẽ luôn sống trong phiền não. Khi mọi người gặp chuyện thì họ thường gửi thư cho tôi để xin ý kiến, có những người khi họ ở trong trạng thái say xỉn thì họ mới gọi cho tôi để tâm sự. Những người này đều là những người không nghe lời và làm theo, họ tự cho mình là người biết! Tất cả mọi người đều có thể cảm hoá, được độ nếu họ biết nghe lời, biết bỏ đi cách thấy, cách biết, cách làm của mình. Thích Ca Mâu Ni Phật đến thế gian 8000 lần mà chúng ta vẫn như này, nếu chúng ta không thay đổi thì khi Phật Di Lặc đến thế gian 8000 lần nữa, chúng ta vẫn sẽ như vậy! Chúng ta được giao việc gì thì chúng ta phải tuyệt đối tuân thủ, nếu một việc không phải trong thẩm quyền của chúng ta thì một cọng rau chúng ta cũng không được cắt. Chúng ta tự ý cắt một ngọn rau, tự ý làm đậu phụ thì chúng ta đã “áo danh áo vọng”. Chúng ta phải trình báo với cơ quan chủ quản trước khi chúng ta làm. Trong xã hội hay trong tu hành cũng vậy nếu chúng ta tự ý làm thì Phật cũng không cứu được chúng ta! Người không hướng vào bên trong để phản tỉnh thì họ không thể nhận ra những điều này!

Khi tôi lái xe về đến gara, tôi luôn kiểm soát hôm nay, khi tôi lái xe tôi có sai phạm gì không, tôi tự kiểm điểm để lần sau tôi sẽ không còn tái phạm. Khi lái xe, tôi không bao giờ tranh đường, vượt ẩu mà tôi luôn nhường đường cho mọi người. Cuộc đời cũng giống như hành trình của một chuyến xe mà chúng ta phải luôn phản tỉnh. Trong hành trình cuộc đời, nếu ngày ngày chúng ta không phản tỉnh thì chúng ta không thể nhận ra. Chúng ta phản tỉnh xem chúng ta có đang làm vì danh lợi không, chúng ta có phát được tâm yêu thương chân thành, giúp đỡ người một cách vô tư không. Phật Bồ

Tát, Tổ Sư Đại Đức tận tâm tận lực vì chúng sanh nhưng các Ngài không dính mắc. Chúng ta chỉ làm một chút việc nhỏ mà chúng ta rơi vào “*ảo danh, ảo vọng*”, chúng ta luôn cảm thấy chúng ta giỏi hơn người. Đây là do tập khí “*tham, sân, si, ngạo, mạn*” của chúng ta. Nếu chúng ta thật hơn người thì người khác sẽ thật cung kính, ngưỡng mộ chúng ta. Chúng ta phải hết sức phản tỉnh!

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta không biết hướng nội phản tỉnh thì chúng ta sẽ làm vấn đề ngày càng rối tung, nguyên nhân của việc này là do chúng ta xem thường giáo dục nhân quả. Thế gian và xuất thế gian pháp, điều quý nhất là chúng ta giữ được tâm chân thành. Những vật ở ngoài thân đều không đáng tính kể, chỉ có một niệm tâm chân thành, một niệm tín tâm là đáng quý! Chúng ta phải tin chính mình có năng lực cải đổi, có năng lực sẽ làm được tốt. Chúng ta phải tiếp nhận giáo huấn của Thánh Hiền, chúng ta làm y theo lời dạy thì chúng ta nhất định sẽ có thay đổi*”. Có nhiều việc đơn giản nhưng chúng ta thường làm chúng trở nên phức tạp. Tôi luôn hướng đến Hòa Thượng học tập, làm theo lời Ngài từng câu, từng chữ, nếu tôi thêm vào ý của mình thì tôi chắc chắn sẽ làm hỏng việc.

Hôm qua, tôi bảo với một số người là sắp tới tôi sẽ trồng nấm tặng mọi người. Chúng ta nghe theo lời Hòa Thượng dạy: “*Mỗi niệm vì chúng sanh lo nghĩ*” thì chúng ta sẽ làm được nhiều việc vì chúng sanh. Tôi làm rất nhiều việc nhưng tôi vẫn có thời gian để làm việc vì chúng sanh. Người xưa dạy chúng ta: “*Mãn lý thâm nhàn*”. Trong thời gian bận rộn nhất chúng ta vẫn dành ra được thời gian rảnh để làm một việc gì đó. Nhiều người cho rằng họ bận đến mức không có thời gian làm việc khác, đây là do họ bận vọng tưởng, bận ngồi uống cafe, bận ngái ngủ. Thay vì chúng ta dành thời gian 40 phút để chúng ta ăn cơm thì chúng ta chỉ ăn cơm trong 20 phút vậy thì chúng ta đã dư được 20 phút.

Hòa Thượng nói: “*Ngày nay, rất ít người tin vào chính mình cho nên chúng ta tu hành Phật pháp hay thế gian pháp đều rất khó có thành tựu. Chúng ta không có niềm tin vào chính mình, chúng ta phải tin vào người khác vậy thì quá khó rồi! Trong “Di Đà Yếu Giải”, Đại sư Ngẫu Ích lý giải cho chúng ta chữ “tin”, thứ nhất chúng ta phải tin vào chính mình, thứ hai chúng ta phải tin Phật. Đạo lý này rất sâu, chúng ta phải tử mĩ thấu hiểu, tu hành*”. Tin vào tự tánh của chính mình, tin rằng chúng ta có năng lực làm theo lời dạy của Phật. Chúng ta tuyệt đối “*y giáo phụng hành*” thì chúng ta sẽ không sai. Chúng ta tự cho mình là biết, là hơn người vậy thì chúng ta sẽ không thể cứu. Chúng ta đã có đường đi một cách rõ ràng vậy thì chúng ta chỉ cần y theo mà làm. Chúng ta “*tự dĩ vi thị*” thì chắc chắn chúng ta sẽ làm hỏng việc. Chỉ cần một niệm “*ảo vọng*” khởi lên thì chúng ta sẽ làm hỏng việc. Đây là kinh nghiệm của chính tôi, chỉ cần một niệm tâm tùy thuận tập khí, phiền não thì chúng ta đã sai rồi. Phật Bồ Tát rất nhiều việc vì chúng sanh nhưng các Ngài không dính mắc, chúng ta chỉ làm một việc không tên mà chúng ta dính mắc thì chúng ta đã ảo danh, ảo vọng.

Hôm trước, khi tôi đi ăn chay, tôi gặp một người, họ hỏi tôi là người tổ chức lễ tri ân phải không, tôi gật đầu nhẹ nhàng, tôi chỉ phản tỉnh là tôi mặc quần áo bình thường sao mọi người nhận ra. Khi tôi nhìn thấy học trò từ xa, tôi kéo mũ xuống để họ không phải chào mình. Nếu học trò muốn chào, thì họ chỉ cần nhìn thoáng, thấy dáng của tôi thì họ đã nhận ra đó là Thầy mình. Nếu những gì tôi dạy mà họ không làm thì họ nói một vài câu xã giao cũng không có ý nghĩa gì! Tôi dịch đĩa Hòa Thượng nhưng tôi thấy tôi không cần thiết phải gặp Hòa Thượng, Ngài đã dạy chúng ta những điều cần dạy, chúng ta chỉ cần thật làm là được. Khi mọi người báo Hòa Thượng vắng sanh tôi cũng vẫn làm mọi việc như bình thường. Hằng ngày, chúng ta chỉ cần nỗ lực niệm Phật, làm việc lợi ích chúng sanh để hồi hướng công đức cho Hòa Thượng là được! Hòa Thượng không còn thì chúng ta càng phải nỗ lực làm theo những lời Hòa Thượng dạy. Chúng ta gọi Hòa Thượng là “*ân sư*” thì chúng ta phải cả cuộc đời nỗ lực làm theo lời dạy của Ngài. Đầu buổi học, tôi luôn nhắc đến tên Hòa Thượng để nhắc nhở mọi người nhớ đến Ngài. Cả cuộc đời Hòa Thượng là tam bất quản, Ngài không quản tiền, không quản việc, không quản người.

Bài học hôm qua Hòa Thượng nói: “***Tốt nhất là không nên có tổ chức, đoàn thể vì nhiều người đã lợi dụng danh nghĩa của tổ chức, đoàn thể để trục lợi***”. Khi tôi đến Singapore, tôi nghe nhiều Phật tử ở đó nói Phật tử Việt Nam quá xao động, phiền phức, khi tôi gặp mọi người, tôi nhắc mọi người phải cẩn trọng trong cách đi đứng, cách ăn uống vì chúng ta đại diện cho Phật tử Việt Nam. Chúng ta làm một việc chúng ta tưởng chúng ta làm cho đoàn thể nhưng chúng ta làm cho “*cái ta*”. Chúng ta phải tin vào tự tánh của chính mình, chúng ta cũng là Phật, chúng ta nghe lời Phật để chúng ta phục hồi tự tánh của chính mình.

Hòa Thượng nói: “***Một số người thường sợ khi họ bỏ thì chúng sanh có thể sẽ không nhận được. Đây là họ tùy thuận vào vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của mình nên họ đã bỏ lỡ cơ hội tu phước. Người có trí tuệ, không có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì họ sẽ biết được việc nên làm và không nên làm!***”. Chúng ta dành nhiều công sức làm vườn rau, nơi nào mà người ở đó làm vì “*tự tu tự lợi*” thì chúng ta sẽ không hỗ trợ họ nữa. Nơi nào phát tâm vì chúng sanh thì chúng ta sẽ đến hỗ trợ, nơi nào làm vì “*tư lợi*” thì chúng ta sẽ rút. Đây là việc cần làm chúng ta đã làm xong. Hòa Thượng nói: “***Việc tốt cần làm, nên làm không công, không đức***”. Chúng ta đã làm vườn rau rồi mà họ muốn lấy lại đất thì chúng ta cũng sẽ vui vẻ mà đi ngay!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!